

COMIAT

Manolo Pérez Bonfill, el valor de la paraula escrita

Benvolgut Manolo, Finalment no et vaig fer la visita pretesa i has marxat amb la mateixa discreció que vas viure. Cert: *la mort, amic, ja ve sense voler-la*.

T'imagino llegint a l'Ebre tots els articles que s'han escrit sobre la teva persona la setmana que malauradament ens has deixat; les condolences, els tweets de coneguts o d'aquells desconeguts que et coneixen gràcies al professorat de l'Institut o dels teus llibres. T'elogien, penso que de manera justa i merescuda. T'imagino atent, amb aquells ulls escodrinadors, concentrats des de la miopia, sense perdre ni un punt, ni una coma, ni un dels sentits de les paraules que parlen de tu, de la teva obra, de la teva professionalitat, del teu com-

promís i et veig amb aquell somriure sorneguer, d'home irònic, divertit i foteta al qui sempre vaig veure aquell punt de timidesa superada darrere un humor molt fi, de vegades negre, acompanyat d'aquell riure i moviment de mans amb frec de barba dient-nos "deixeu-vos de ximpleries, jo no soc mereixedor de tant elogi". Les paraules són imatges, així ho vaig aprendre a l'Institut, on et vaig conèixer, de la mà d'Octavi Iglesias a qui suposo molt trist.

Quan vaig rebre la mala notícia no tenia al costat ningú amb qui verbalitzar el que sentia, potser per això les imatges em conduïen cap a la teva persona: de la primera vegada que et vaig veure entrant a una aula de l'Institut per donar-nos (fora de l'horari

escolar) classes de llengua catalana; anant amunt i avall de la sala d'actes dirigint-nos alguna obra de teatre; assegut a una cadira intentant fer-nos entendre la poca utilitat dels exàmens, quan havíem d'examinar un grapat de persones adultes; de com anaves sovint apressat perquè feies tard a un lloc, amb aquell saltironet tan característic, amb el cos inclinat cap endavant, i sempre amb un grapat de llibres a la mà; de com admiraves la feina de la molt estimada Anna.

No t'agradava explicar una vegada i una altra allò que havies viscut des de la clandestinitat i des de la militància volguda discreta, tossuda, perseverant, però un exemple per a moltes de les generacions posteriors

que ens agradava escoltar com driblàreu el franquisme, com el patíreu i com des d'una ciutat com Tortosa intentàveu transmetre uns valors socials i culturals. Em passen pel cap el munt d'iniciatives culturals que bé s'entroncaven o no acabaven de reeixir. Encara hi som, en l'intent.

Un altre Manolo era el qui parlava de literatura, d'escriptura, de versos; sempre em vaig preguntar com tenies la capacitat de dir tantes coses en unes intervencions tan curtes. A Tortosa només trobo Zoraida Burgos amb aquesta mateixa capacitat. Una bona amiga que te trobarà molt a faltar.

He tingut el goig de conèixer-te, d'aprendre amb tu i de tu. Em conside-

Montserrat Ingla i Torné
Directora dels Serveis Territorials de Justícia

ro afortunada.

Poden no agradar-te els elogis, però mira, te'ls mereixes i fan bé de deixar-los per escrit.

Tu saps i coneixes molt bé el valor de la paraula escrita. Tot just allò que et va complaure tant d'escriure i que et va costar tantíssim de publicar fa i farà que estiguis amb nosaltres.

Et faig els dos besets de rigor.